

sahu jako na plat z činné služby, to jest, jde-li o nesprávnou výměru nebo výplatu pensijních platů, nikoli však o nárok sám, jako tomu v tomto případě.

V tento obsah se opravují důvody napadeného rozsudku v tomto směru.

Čís. 14702.

Rozhodovať o tom, či titulárny četnícky strážmajster vo výslužbe je pre kumuláciu požitkov podľa § 18 zák. č. 268/1924 Sb. z. a n. povinný vrátiť preplatok na prijatých odpočívnych požitkov, nie sú povolané riadne súdy, ale administratívne úrady (§ 21 odst. 3 cit. zák.).*)

(Rozh. zo 14. XI. 1935, Rv IV 161/34.)

Podľa prednesu žaloby, ktorú podal štát na dedičov Jozefa R., hlavné finančné riaditeľstvo vyplácalo Jozefovi R., býv. titulárnemu uh. četníckemu strážmajstrovi odpočívne požitky v plnej zákonnej miere, hoci mal vedľa odpočívnych požitkov — ako vyšlo pozdejšie na javo — ešte iný zárobkový príjem, ktorý je podkladom pre vymetanie dane dôchodkovej, tak že mu podľa § 18 zák. č. 286/1924 Sb. z. a n. odpočívne požitky nemali byť vyplácané v celej zákonnej výške, ale mali byť snížené na polovicu. Podľa § 19 cit. zák. bol Jozef R. povinný tento príjem oznámiť, čo však neurobil. Žaloba domáhala sa vrátenia neoprávnene prijatého preplatku na dedičoch medzitým zomrelého Jozefa R.

Oba nižšie súdy rozhodly spor meritórne.

Najvyšší súd rozsudky oboch nižších súdov zbavil účinnosti a spor pre sporu prekážajúcu okolnosť podľa § 180 č. 1. Osp. zastavil.
Dôvody:

Rozhodovať o tom, či právny predchodca žalovaných titulárny četnícky strážmajster vo výslužbe Jozef R. je pre kumuláciu požitkov podľa § 18 zákona zo dňa 22. decembra 1924 č. 286 Sb. z. a n. povinný vrátiť sporný preplatok na prijatých odpočívnych požitkoch, nie sú povolané riadne súdy, ale administratívne úrady (§ 21 odst. 3 cit. zák.), lebo ide o zrejmy pomer verejnoprávny. Opak ani žalujúca strana netvrdila a keď sa snaží sám napadnutý rozsudok poradiť práva zachrániť tým, že na žalobný nárok hľadá ako na nárok na náhradu škody, je to počínanie márne, lebo však nárok svojou podstatou verejnoprávny nemôže sa žiadnym spôsobom stať nárokom súkromnoprávnym. Rozhoduje tu podstata veci a nie forma a zovňajšie rúcho.

Keď dovodzuje sama žalujúca strana v odpovedi na dovoláciu žiadost' prípustnosť poradiť práva z toho, že žaloba resmeruje proti samotnému Jozefovi R., ale proti jeho dedičom, zdôrazňujúc pri tom tento súkromnoprávny prechod a majetkoprávnu povahu sporného nároku, je na omyle, lebo však žalovaní ako univerzálni dedičia spadajú pod to isté posúdenie ako ich právny predchodca Jozef R.

*) Srovnaj Úr. sb. č. 1476.

Bolo preto treba rozhodnúť podľa § 540 Osp. (v znení čl. III. bodu 10. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.) tak, ako sa stalo.

Čís. 14703.

Zamestnávateľ je oprávnený zadržať sročný plat svojho zamestnanca na čiastočné vyrovnanie svojej pohľadávky z pôžičky, avšak len s obmedzením podľa zák. č. 314/1920 Sb. z. a n. v znení zák. č. 177/1924 Sb. z. a n.

Vedúci zamestnanec nemôže požadovať po zrušení služebného pomeru zvláštnu odmenu za svoje nekontrolované práce, konané prez čas, o ktorých zamestnávateľ po dobu roky trvajúceho služebného pomeru nevedel a o ktorých zamestnávateľ ani neuvedomil z dôvodu, že ich konanie, pokiaľ bolo v službe, pokladal za svoju povinnosť.

(Rozh. z 19. XI. 1935, Rv IV 521/35.)

Žalobník bol od r. 1928 zamestnaný u T-ského úverného ústavu v T. ako dirigent s prokúrou. Dňom 1. júla 1933 tento ústav fúziou so žalovaným peňažným ústavom zanikol. Žalobník konal potom službu u žalovaného ústavu v podriadenej funkcii za mesačný plat 1.200 Kč. K 1. aprílu 1934 dána mu bola výpoveď zo služby, plat na výpovednú lehotu mu však žalovaný ústav zadržal. Žalobou domáhal sa žalobník medzi iným prisúdenia platu na výpovednú dobu a určitej čiastky ako odmeny za prácu prez čas, ktorú konal v r. 1929—1932 u právnej predchodkyne žalovaného ústavu. Žalovaný ústav bránil sa tým, že plat žalobníka na výpovednú dobu zadržal si na čiastočné uhradenie dlhu žalobníka z pôžičky 20.000 Kč, ktorú mu bol poskytol, a že prácu prez čas žalobník nekonal, resp. jej konanie nikdy nehlásil a za ňu odmenu nežiadal.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobe čiastočne vyhoveľ, odvolací súd prisúdil žalobníkovi ako plat na trojmesačnú výpovednú lehotu 3.600 Kč a ako odmenu za prácu prez čas 5.304 Kč.

N a j v y š š í s ú d žalobe vyhovel len po výšku 2.400 Kč, ináč ju zamietol. D ô v o d y :

Podľa zistenia odvolacieho súdu vypožičal si žalobník od žalovanej strany: svojej zamestnávateľky, 20.000 Kč. Žalobník pred nižšími súdmi vôbec netvrdil, že by dotyčne vyplatenia tohoto dlhu bolo bývalo medzi stranami niečo ujednané. Je preto dlh splatný na požiadanie veriteľky bez toho, že by bolo treba výpovedi pohľadávky. V dôsledku toho bola žalovaná oprávnená zadržať si sročný plat žalobníka na čiastočné vyrovnanie pohľadávky, pravdaže len s obmedzením podľa zák. z 15. apríla 1920 č. 314 Sb. z. a n. v znení zákona z 2. júla 1924, č. 177 Sb. z. a n., t. j. po výšku jednej tretiny, tak že žalobný nárok na zaplatenie mzdy za výpovednú lehotu je po práve len po výšku 2.400 Kč.

Odvolací súd zistil ďalej, že žalobník bol v dobe od 26. mája 1928 do augusta 1933 dirigentom s prokúrou u T-ského úverného ústavu, bol teda vedúcim úradníkom, ktorý si svoju prácu sám zadeloval tak ako to